

Arrest

nr. 266 492 van 11 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 augustus 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 mei 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 25 augustus 2021 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.05.2021 werd ingediend door:

Naam: K. (..)

Voorna(a)m(en): J. J. (..)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)1997

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 21.05.2021 voor de tweede keer gezinshereniging aan met haar tante, zijnde K. T., M. (..) van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Verklaring van afschrijving uit de bevolkingsregisters van Suriname dd. 11.01.2021 op naam van betrokkene, verklaring van inschrijving op 02.04.2003 van de referentiepersoon op hetzelfde adres in Suriname en uittreksel uit het openbaar stichtingsregister mbt een bedrijf in Suriname, opgericht in september 2014 waarvan de referentiepersoon bestuurder is/was en dat op hetzelfde adres (I. (..) 34) stond geregistreerd. Voor zover deze documenten dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon reeds augustus 2014 in België woonachtig is en dat betrokkene kennelijk slechts sedert 25.11.2019 op het adres van de referentiepersoon woonachtig is.

- Attesten van de Surinaamse belastingen dd. 18.09.2020 waarvan wordt gesteld dat betrokkene geen inkomsten heeft genoten in 2015 en 2016. Deze attesten getuigen niet, in hoofde van betrokkene, van een mogelijke situatie van onvermogen en afhankelijkheid van de referentiepersoon.

- Attesten van het Surinaamse Management instituut Grondregistraties (GLIS) dd. 07.09.2020 en 18.01.2021 waarin wordt verklaard dat betrokkene in Suriname geen onroerende goederen bezit. Er dient echter niet te worden vastgesteld dat deze attesten werden opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten. Betrokkene kwam immers op 2016 de Schengenzone binnen via Frankrijk. Deze attesten zeggen niets over de periode voorafgaand aan betrokkenes komst naar België.

- Aanslagbiljet inkomen op naam van de referentiepersoon.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat betrokkene in het kader van de huidige aanvragen net dezelfde of louter geactualiseerde documenten voorlegt als bij de eerste aanvraag gezinshereniging met haar tante dd. 09.11.2020. Deze aanvraag werd geweigerd op 26.03.2021 en betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing.

De referentiepersoon verblijft sedert augustus 2014 in België. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het

gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 25.11.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 25.11.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr 145 912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.08.2020 (bijlage 13qq) dat haar op 11.08.2020 werd betekend. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Leopoldsborg aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende op 08.11.2019 een asielprocedure in. Deze aanvraag werd op 05.03.2020 geweigerd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen met een bevel om het grondgebied te verlaten (13qq van 05.08.2020). Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel en diende vervolgens op 09.11.2020 een aanvraag gezinshereniging in met haar Nederlandse tante op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd geweigerd op 26.03.2021. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigering en diende onmiddellijk hierna een machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 03.05.2021 onontvankelijk verklaard en aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 21.05.2021 diende betrokkene echter al opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde tante op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, en legde daarbij dezelfde of slechts

geactualiseerde documenten als bij de eerste aanvraag voor. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel – gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE MIDDEL - GERICHT TEGEN DE BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 47/1. 2° VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL. HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL: EN VAN HET UNIERECHT.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn

zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 In fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. "

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde 'andere' familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoekster haar aanvraag steunt, luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. "

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

"§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van

herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. "

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan hier echter niet mee akkoord gaan, daar zij weldegelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd en aangetoond heeft dat zij effectief aan de voorwaarden voldoet.

7.

Verzoekster heeft vooreerst aangetoond dat zij voorafgaand aan de inschrijving in België, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Suriname.

Hiertoe legde verzoekster de volgende stukken voor:

Bewijs van inschrijving op 02.04.2003 van de referentiepersoon op hetzelfde adres als verzoekster in Suriname (stuk 4);

Bewijs van ambtshalve afschrijving op 31.03.2020 van verzoekster in Suriname met vermelding zelfde adres (stuk 5);

Bewijs dat de referentiepersoon de zetel van haar bedrijf had staat op zelfde adres in Suriname (stuk 6); Uit deze stukken blijkt wel degelijk een effectieve samenwoning in Suriname, en dit voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging in België.

De referentiepersoon staat inmiddels sinds 2014 gedomicilieerd in België. Het gezin werd herenigd in België in 2019, daar verzoekster sinds 25.11.2019 op het adres van de referentiepersoon staat gedomicilieerd. In de tussentijd werd verzoekster financieel onderhouden zoals hieronder zal blijken.

Op 09.11.2020 vroeg verzoekster voor de eerste keer de gezinshereniging aan in functie van haar tante. Uit het voorgaande alsook uit het administratief dossier dat voorligt blijkt afdoende dat verzoekster en de referentiepersoon samenwoonde en een gezin vormden in het land van herkomst, Suriname.

Daarom is wel degelijk voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Artikel 47/3, §2 bepaalt hieromtrent het volgende:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]"

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de referentiepersoon sedert augustus 2014 in België woont, en dat hierdoor niet is voldaan aan de voorwaarden tot gezinshereniging, daar de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging niet onmiddellijk voorafgaat.

Artikel 47/3, §2 noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt nochtans enige tijdsvoorwaarde. Dat de samenwoning in het land van herkomst dus dateert van jaren geleden doet dus helemaal niets ter zake. Verwerende partij creëert in haar weigeringsbeslissing een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien!

Verzoekster en de referentiepersoon hebben wel degelijk samengewoond en een gezin gevormd in het land van herkomst en dit werd afdoende aangetoond aan de hand van de hierboven besproken stukken, die trouwens niet betwist worden door verwerende partij!

Doch zelfs indien dit bewijs per impossibile toch niet aanvaard zou worden, heeft verzoekster tevens op afdoende wijze aangetoond dat zij financieel ten laste was van de referentiepersoon voorafgaand aan de gezinshereniging in België. En artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet is duidelijk: "De andere familieleden [...] moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen OF dat zij deel uitmaken van zijn gezin".

8.

Verzoekster heeft aldus óók bewezen dat hij in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Zij legde om te beginnen bewijzen voor dat zij financieel werd gesteund door de referentiepersoon door middel van geldverzendingen. De voorgelegde getuigenverklaringen tonen dit aan (stuk 7).

Verzoekster ging deze originele verklaringen persoonlijk afgeven op de gemeente, doch verwerende partij heeft het nagelaten om hier enig standpunt over in te nemen. Elke motivering erover ontbreekt, wat een duidelijke schending vormt van het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel.

Zij legde tevens het aanslagbiljet van de referentiepersoon voor (stuk 8), om aan te tonen dat deze laatste over voldoende inkomsten beschikt om verzoekster ten laste te kunnen nemen. Er werd hiertoe tevens een verklaring vanwege het OCMW voorgelegd om aan te tonen dat betrokkenen nooit financiële steun genoten (stuk 9).

Verzoekster heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond. Gelet op het feit dat verzoekster in het land van herkomst onvermogen was (zie infra), was verzoekster wel degelijk aangewezen op deze financiële steun van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde stukken (bewijzen van geldverzendingen en de attesten van onvermogen) tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoekster haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, werd zij financieel onderhouden door de referentiepersoon.

9.

Daarnaast heeft verzoekster ook op afdoende wijze aangetoond dat zij in Suriname onvermogen was. Zij legde om te beginnen bewijzen voor dat zij geen enkele vorm van inkomsten genoot in Suriname in de jaren 2015-2016 (en dus quasi onmiddellijk voorafgaand aan het verlaten van Suriname) (stukken 10-11).

Verwerende partij stelt dat deze bewijzen geen situatie van onvermogen en afhankelijk van de referentiepersoon aantonen. Deze attesten tonen nochtans aan dat verzoekster geen enkele vorm van inkomsten genoot en dus onvermogen was + in combinatie met de bewijzen van financiële steun tonen deze tevens een financiële afhankelijkheid van de referentiepersoon aan.

Verzoekster legde daarnaast ook het bewijs voor dat zij geen onroerende goederen bezit in Suriname (stuk 12) en dit vanaf haar geboorte!

Verwerende partij neemt deze attesten niet in aanmerking omdat ze zijn opgemaakt op een datum waarop verzoekster Suriname reeds had verlaten. Dit doet evenwel niets ter zake daar deze attesten letterlijk verklaren dat verzoekster sinds haar geboorte (tot minstens datum opmaak attest) geen enkel onroerend goed heeft bezit in Suriname.

Verzoekster heeft met andere woorden op alle vlakken en alle mogelijke manieren aangetoond dat zij, voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, onvermogen was en daarbij financieel afhankelijk van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden door de aanvraag te weigeren. Dit laatste beginsel legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

10.

Wat het 'ten laste' zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (stuk 13).

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. "

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

"Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest "Lebon")."

"[...] Onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest "Jia")." (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 22.*)

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, *Flore May Reyes t. Zweden*), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van geldverzendingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij financieel werd gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kon voorzien en aldus onvermogen was in Suriname.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, door de huidige aanvraag af te wijzen.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.

12.

Tot slot toonde verzoekster ook aan dat de referentiepersoon over voldoende financiële middelen beschikt om verzoekster inderdaad ten laste te nemen.

Hiertoe werd het volgende voorgelegd:

- aanslagbiljet referentiepersoon (stuk 8);
- attesten OCMW waaruit blijkt dat betrokkenen nooit financiële steun genoten (stuk 9).

Dit wordt evenwel niet betwist in de bestreden beslissing."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekende partij een theoretisch betoog over het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van fair play, maar laat zij na in haar verzoekschrift in concreto uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie, nu uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Hierbij worden tevens de stukken die verzoekende partij bij de aanvraag heeft voorgelegd besproken.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid” en “het behoren tot het huishouden”.

2.8. Verzoekende partij betwist dat zij niet afdoende zou hebben aangetoond te voldoen aan de voorwaarden tot gezinsherenging. Verzoekende partij betoogt vooreerst dat uit de door haar voorgelegde stukken blijkt dat zij wel degelijk deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Suriname.

2.9. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Verklaring van afschrijving uit de bevolkingsregisters van Suriname dd. 11.01.2021 op naam van betrokkene, verklaring van inschrijving op 02.04.2003 van de referentiepersoon op hetzelfde adres in Suriname en uittreksel uit het openbaar stichtingsregister mbt een bedrijf in Suriname, opgericht in september 2014 waarvan de referentiepersoon bestuurder is/was en dat op hetzelfde adres (l. (...) 34) stond geregistreerd. Voor zover deze documenten dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinsherenging direct voorafgaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon reeds augustus 2014 in België woonachtig is en dat betrokkene kennelijk slechts sedert 25.11.2019 op het adres van de referentiepersoon woonachtig is.

(..)

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinsherenging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 25.11.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

(..)”

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een “Verklaring omtrent: Afschrijving” van 11 januari 2021 heeft voorgelegd van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, Centraal Bureau voor Burgerzaken, afdeling Inspectie van Paramaribo waaruit blijkt:

“Hierbij wordt verklaard dat onderstaand persoon:

Naam en Voornaam: K., J.J. (...) (verzoekende partij)

Geb. Datum: (...) 1997

Geb. plaats : Paramaribo

Tot aan haar ambtshalve afschrijving op 31 maart 2020 ingevolge art. 31 lid 2 van het Besluit van 4 mei 1921 (G.B. no. 29)

In het bevolkingsregister Wanica Santodorp

Op het adres: l. (...) no. 34

Stond ingeschreven.

(..)”

Verder heeft de verzoekende partij ook een *“Uittreksel uit het Openbaar Stichtingeregister”* van 19 september 2014 voorgelegd waaruit blijkt dat op het adres *“District Wanica, I.(..) 34”* de stichting van ondermeer bestuurder K., T.M. (referentiepersoon) gevestigd is alsook heeft zij een *“Bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister”* van 22 april 2021 voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 2 april 2003 geregistreerd werd op het adres I.(..) 34.

Uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken kan slechts blijken dat de referentiepersoon in 2003 geregistreerd stond op het adres waarop verzoekende partij op 31 maart 2020 werd afgeschreven. Verder blijkt dat de stichting waarvan de referentiepersoon medebestuurder was in 2014 gevestigd werd op voormeld adres.

Evenwel, zoals de verwerende partij terecht opmerkt en verzoekende partij niet betwist, blijkt de referentiepersoon al sinds augustus 2014 in België woonachtig te zijn.

De Raad herinnert eraan dat artikel 3, lid 2 van richtlijn 2004/38 tot doel heeft *“de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven”* waarbij het gastland bij de beoordeling van de aanvraag van een ander familielid *“rekening houdt met relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”* Uit artikel 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 blijkt immers: *“Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn”.*

De voorwaarde van het *“deel uitmaken van het gezin van de burger”* moet in het licht van artikel 8 van het EVRM geïnterpreteerd worden (zie ook conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, overwegingen 36, 37, 70 e.v.).

In casu blijkt slechts dat de referentiepersoon (zijnde de tante van verzoekende partij) minstens meer dan zeven jaar geleden op het adres stond ingeschreven te Suriname alwaar verzoekende partij stond ingeschreven. Voor zover er aldus sprake was van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst, heeft dit meer dan zeven jaar geleden een einde gekend. De Raad acht het in die omstandigheden geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij niet heeft aangetoond deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon in het herkomstland. Zoals de advocaat-generaal Y. BOT in zijn conclusie stelde, moet nagegaan worden of de weigering van de verblijfsvergunning een aantasting inhoudt van het recht op gezinsleven van de referentiepersoon (overweging 78). Uit de feitelijke gegevens die voorliggen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in het herkomstland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat – door de aanvraag te weigeren – het recht op gezinsleven van de referentiepersoon wordt geschonden.

Het betoog van verzoekende partij dat artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet geen tijdsvoorwaarde inhoudt, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. De Raad benadrukt dat de verwerende partij nergens betwist dat verzoekende partij het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong vermag aan te tonen met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verwerende partij ertoe is gehouden alle door verzoekende partij overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het staat verwerende partij nog steeds vrij deze bewijsstukken te beoordelen.

In casu acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de door de verzoekende partij overgemaakte stukken niet aantonen dat zij in Suriname deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

2.10. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij heeft aangetoond in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon.

2.11. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“- Attesten van de Surinaamse belastingen dd. 18.09.2020 waarvan wordt gesteld dat betrokkene geen inkomsten heeft genoten in 2015 en 2016. Deze attesten getuigen niet, in hoofde van betrokkene, van een mogelijke situatie van onvermogen en afhankelijkheid van de referentiepersoon.

- Attesten van het Surinaamse Management instituut Grondregistraties (GLIS) dd. 07.09.2020 en 18.01.2021 waarin wordt verklaard dat betrokkene in Suriname geen onroerende goederen bezit. Er dient echter dient te worden vastgesteld dat deze attesten werden opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten. Betrokkene kwam immers op 2016 de Schengenzone binnen via Frankrijk. Deze attesten zeggen niets over de periode voorafgaand aan betrokkenes komst naar België.

- Aanslagbiljet inkomen op naam van de referentiepersoon.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat betrokkene in het kader van de huidige aanvragen net dezelfde of louter geactualiseerde documenten voorlegt als bij de eerste aanvraag gezinshereniging met haar tante dd. 09.11.2020. Deze aanvraag werd geweigerd op 26.03.2021 en betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing.

(..)

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 25.11.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

(..)”

Waar verzoekende partij betoogt dat zij financieel gesteund werd door de referentiepersoon via geldverzendingen en de voorgelegde getuigenverklaringen dit aantonen, stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar de reeds eerder afgewezen gezinsherenigingsaanvraag van 26 maart 2021 waarin zij oordeelde: *“Verklaringen op eer van derde personen die stellen op 28.12.2014, 20.03.2015, 01.07.2016, geld te hebben overhandigd aan betrokkene. Aangezien het gesolliciteerd karakter van dergelijke verklaringen niet kan worden uitgesloten, kan met deze verklaringen geen rekening worden gehouden.”*

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk de voorgelegde getuigenverklaringen in overweging heeft genomen en daaromtrent een standpunt heeft ingenomen. De Raad benadrukt daarbij dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet ipso facto impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar andere stukken, in casu de vorige bijlage 20 die aan verzoekende partij ter kennis werd gebracht. De motieven van deze beslissing worden zodoende geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de thans bestreden beslissing.

De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer de verzoekende partij slechts getuigenverklaringen voorlegt zonder enig concreet objectief stavingstuk van wat in die getuigenverklaringen wordt gesteld, de verwerende partij de bewijswaarde van deze getuigenverklaringen niet aanvaardt aangezien het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten.

Het loutere feit voorts dat de referentiepersoon voldoende inkomen heeft om verzoekende partij ten laste te nemen, houdt geenszins in dat daarmee bewezen is dat verzoekende partij ook effectief ten laste was van de referentiepersoon in het herkomstland. Hetzelfde kan gezegd worden over de attesten van het OCMW.

Waar verzoekende partij voorts verwijst naar de door haar voorgelegde stukken om haar onvermogen in het herkomstland aan te tonen, wijst de Raad erop dat zij zich in wezen richt tegen overtollige motieven, nu, zoals uit de bespreking hoger is gebleken, verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zelfs indien verzoekende partij in het herkomstland onvermogen zou geweest zijn, dan blijkt uit niets dat zij ten laste was van de referentiepersoon. De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Verzoekende partij heeft niet aangetoond dat zij in het herkomstland materieel ondersteund werd door de referentiepersoon.

2.12. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.13. In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL - GERICHT TEGEN HET BEVEL OM ONMIDDELLIJK HET GRONDGEBIED TE VERLATEN: SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL; VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL; VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET FORMELE MOTIVERING BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET IN HET LICHT VAN ARTIKEL 8 EVRM, ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 51 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU, ARTIKEL 27 VAN DE RICHTLIJN 2004/38/EG. ARTIKEL 39/79 EN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET

1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoekster herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Verzoekster toonde nochtans enerzijds aan dat zij intussen deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst en intussen ook al een hele tijd in België, en anderzijds dat zij door deze (financieel) gesteund werd.

Gezien het ontbreken van een afdoende motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. "

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Bovendien onderhoudt verzoekster hier thans ook een privéleven. naast het familieleven met de referentiepersoon. Ook deze stukken werden overgemaakt, doch worden op geen enkele wijze betrokken bij het nemen van het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

Zij volgde hier meerdere opleidingen (stuk 14) en heeft een blanco strafblad (stuk 15)

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster enerzijds gescheiden dient te leven van de referentiepersoon, en anderzijds zij haar leven alhier moet achterlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar privé, gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond."

2.14. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.15. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechte aanspraakbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.16. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.17. Verzoekende partij verwijst naar haar familiale situatie en meent dat hiermee geen rekening werd gehouden.

2.18. Wat vooreerst de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat in deze bepaling niet als dusdanig kan worden gelezen dat omtrent de hierin opgenomen elementen uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 23 mei 2017, nrs. 238.292 en 238.293). Wel dient te blijken dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen.

Ook artikel 8 van het EVRM bevat geen bijzondere motiveringsplicht (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

2.19. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1.Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2.Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt werd bij het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel wel degelijk rekening gehouden met haar familiale situatie. Zo wordt gesteld:

“Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient

tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

Waar verzoekende partij wijst op de band met haar tante, wijst de Raad erop dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Britannië; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van haar tante. Het loutere feit dat zij sinds enige tijd bij haar tante in België verblijft maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partij afhankelijk is van haar tante. Zoals uit de bespreking hoger is gebleken blijkt niet uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken dat zij in het herkomstland aangewezen was op de steun van haar tante om in haar levensonderhoud te voorzien. De stukken die zij voorlegt over haar verblijf in België, zijn niet afdoende om te spreken van een vorm van afhankelijkheid van verzoekende partij ten aanzien van haar tante die ertoe zou leiden dat er in casu sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Verzoekende partij die 24 jaar is en het overgrote deel van haar leven op zelfstandige wijze in het herkomstland heeft geleefd - zij toont immers niet anderszins aan - maakt niet aannemelijk dat zij haar leven in Suriname niet op zelfstandige wijze verder zou kunnen zetten. Het loutere gegeven dat zij in België op preciaire verblijfswijze inwoont bij haar tante, doet niet anders besluiten. De relatie die de verzoekende partij met haar tante onderhoudt betreft normale contacten die verwanten met elkaar onderhouden en verzoekende partij kan deze contacten ook via moderne communicatiemiddelen of geregelde bezoeken onderhouden. Deze contacten kunnen geenszins gecatalogeerd worden als zijnde beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM derwijze dat een verwijdering van de verzoekende partij van het grondgebied een schending van dit artikel zou opleveren.

Nu geen beschermenswaardige gezins- of familierelatie blijkt, kan verzoekende partij ook niet betogen dat de verwerende partij een belangenafweging had moeten maken.

Voor zover verzoekende partij nog zou betogen een privéleven te hebben in België, toont zij ook niet aan dat dit een beschermenswaardig privéleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het loutere gegeven dat zij tijdens haar precair verblijf enkele opleidingen heeft gevolgd en een blanco strafregister heeft maakt niet dat zij daarmee heeft aangetoond dat zij dermate professionele, sociale of culturele banden met de Belgische samenleving is aangegaan waardoor kan gesproken worden van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verder blijkt ook niet dat, voor zover zij al gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven, *quod non*, zij dit privéleven niet elders kan verderzetten of uitbouwen. Verzoekende partij beperkt zich slechts tot de stelling dat zij in België haar leven heeft opgebouwd, doch de Raad ziet niet in waarom dit gegeven, voor zover al aangenomen kan worden dat verzoekende partij hier een privéleven heeft opgebouwd, nu de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen, verhindert dat zij haar privéleven verder zet in het herkomstland. Immers heeft verzoekende partij het overgrote deel van haar leven in het herkomstland doorgebracht. Een illegaal, minstens precair verblijf sinds eind 2016 in België kan hier bezwaarlijk tegen opwegen.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die in se erin bestaan om verder in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

2.20. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 7 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 8 van het EVRM, aangetoond.

2.21. Verzoekende partij laat voorts na uiteen te zetten op welke wijze de artikelen 51 van het Handvest, 27 van de Burgerschapsrichtlijn en 39/79 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn zodat dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk is.

2.22. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER